

SOILI POHJALAINEN

Tukka hyvin

A T E N A

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

© Soili Pohjalainen ja Atena / Kustannusosakeyhtiö Otava
Jyväskylä

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Tekijä kiittää Otavan Kirjasäätiötä saamastaan tuesta.

Suurkiitos myös Anni, Bashir, Elina, Ilkka, Jade,
Kerttu, Maija, Niina, Sanna ja Sanna, Sanni, Taina, Tainan äiti,
Tiina ja Tomi! Laura Kuituselle kiitos kustannustoimittamisesta!

ISBN 978-951-1-51962-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Murisevan, etuhampaansa paljastaneen saksanpaimenkoiran kuono oli vain millimetrien päässä Ilonan ohuen trikoopaidan peittämästä vatsanahkasta. Koiran kynnet koskettivat hänen tennareidensa kärkiä. Hän painautui yhä tiiviimmin ahtaan eteisen ulko-ovea vasten ja mietti hetken sitä tosiasiaa, että koiran yksityiskohtainen hammaskartta olisi mitä todennäköisemmin pian luettavissa hänen takapuolestaan.

Ulko-oven avanneesta naisesta ei näkynyt jälkeäkään. Hän oli vain raottanut ovea ja syöksynyt saman tien jonnekin virttyneen yöpaidan helma heiluen. Jostain talon uumenista kuului naisen taukoamaton pahoittelu hänen kulahtaneesta asustaan, pommiin nukkumisestaan ja yön jäljiltä sinne tänne sojottavasta tukastaan. Ilonaa ne eivät kiinnostaneet. Nainen saisi vain tulla hakemaan äkkiä tuon hurttansa pois.

Ilona yritti sanoa koiralle jotain kaunista lempeimmällä mahdollisella äänellään, mutta suusta pääsi ilmoille vain omituinen vingahdus. Koira ja sen kaikkea muuta kuin lempeät silmät tuntuivat täyttävän koko pienen eteisen, sen vähän tilan, mitä mutkille ryttääntynyt räsymatto, sinne tänne potkitut kengät ja takkeja täyteen ahdettu naulakko eivät vieneet.

Koiran kuono värisi tasaisen varman hengityksen tahdissa, matalan murinan säestämänä. Ilona sulki silmänsä ja rutisti kasvonsa kipua ennakoivaan irvistykseseen. Ilmeisesti murina oli

viimein kantautunut myös koiran emännän korviin, sillä kohta Ilona kuuli paljaiden jalkapohjien läpseen parketilla ja naisen lempeän äänen.

– Lex hei, tule pois sieltä, nainen pyysi kuin olisi jutellut viltin päällä köllöttävälle suloiselle vauvalle.

Koiran olemus muuttui saman tien. Se menetti kiinnostuksensa Ilonaan ja lähti rennosti jolkotellen naisen ääntä kohti, karvainen koiranpylly puolelta toiselle keikkuen. Ilona irvisti koiran hanurille, riisui kenkensä ja yritti etsiä niille sopivan kolon lattian jalkinemerestä. Hän astui varovasti eteisen kynnyksen yli ja vilkuili sivuilleen. Olisi varmintä pysytellä lähellä naista, jota koira näytti palvovan.

Nainen oli löytänyt ylleen mustan trikootunikan ja kirjavat printtileggingsit. Hän ohjasi Ilonan iloisesti höpöttäen keittiöön ja alkoi raivata unikkokuviodun vahakankaan peittämää pöytää, jonka päälle oli kertynyt monta leipälautasta, sanomalehtiä, yksi kaatunut muropaketti ja muutama mustunut banaani.

– Tulin niitä hiuksia värjäämään, Ilona aloitti.

Nainen huljutti keittiön altaan luona vaaleanpunaista tiskirättiä. Hän oli joskus käynyt kampaamolla, mutta Ilona ei ollut koskaan aiemmin leikannut hänen hiuksiaan.

– Laita mies asialle ja tee itse perässä, nainen vastasi. – Tulin myöhään illalla kotiin. Olin Joensuussa hoitamassa äidin asioita. Pari päivää poissa ja tässä on tulos, nainen manasi.

Ilona ei tiennyt, mitä sanoa. Hänen avioerostaan oli jo seitsemäntoista vuotta aikaa. Hän ei enää muistanut, miltä tuntui jakaa arki jonkun toisen aikuisen kanssa. Miltä tuntui, kun saattoi odottaa, että joku toinenkin osallistui pöydän korjaamiseen, teki osuutensa siivouspäivänä tai paikkasi puhjetun pyöränrenkaan. Hän ei muistanut, olivatko he koskaan riidelleet Markuksen kanssa keittiön siivoamisesta, mutta hän muisti, miltä tuntui eron jälkeen

pyöräillä päiväkodille rankkasadeamuna ja kääntyä puolivälissä matkaa takaisin hakemaan Bratz-nukkea, koska oli lelupäivä. Kun ylpeys oli estänyt pyytämästä Markukselta rahaa Kiiran synttäreiden järjestämiseen sisäleikkipuistossa, Ilona oli opetellut tekemään taikatemppuja. Kahden euron kolikon kadottaminen ja peukalon irrottaminen olivat olleet menestyksiä lasten silmissä, vaikka pari äitiä, jotka olivat jääneet kutsuille ujojen lastensa tueksi, olivat katsooneet Ilonan temppuja ovensuussa säälien.

Avioliitosta Markuksen kanssa oli tolkuttoman kauan. Moni asia oli unohtunut ja ne, jotka eivät olleet, olivat tapahtuneet ihan eri elämässä ihan eri ihmisille. Silloin isoilta tuntuneet asiat tuntuivat nyt mitättömiltä pikkujutuilta. Markus oli esimerkiksi valittanut kahvimukeista. Markus oli kulkenut ympäri asuntoa vihreä pyykkikori käsissään ja kerännyt sinne Ilonan unohtamia kahvitahraisia muumimukeja sohvapöydältä, kirjahyllyn reunalta, hammasmukin viereltä ja eteisen hattuhyllyltä.

– Ex-mies valitti aina, kun minä jätin kahvimukeja minne satuu, hän sanoi nyt naiselle.

Nainen keskeytti vimmaisen pöydän hinkkaamisen ja käänsi katseensa Ilonaan. Naisen siniset silmät, joihin oli töpötetty hätäisesti maskaraa, viestivät ymmärrystä ja empatiaa – ilmeisesti mukeja keräilyttä Markusta kohtaan.

Sattuneesta syystä Markus oli viime aikoina vieraillut Ilonan ajatuksissa vähän väliä: kahvimukia kaapista ottaessa tai kun radiosta tuli se biisi, jossa laulettiin, että *anna vettä kuihtuneelle*. Siinä kappaleessa oli luultavasti maailmankaikkeuden ainoa kitarasoolo, joka ei ärsyttänyt Ilonaa.

Miten hän oli saattanut päätyä eksänsä kanssa sänkyyn, vaikka erosta oli sata vuotta, miehellä uusi vaimo ja kaksi pientä lasta? Ilona ei voinut vedota edes humalatilaa. Hän oli ollut vesiselvä, ja niinpä sen iltapäivän tapahtumat olivat kuin rantapallo, jota

hän yritti hukuttaa järveen. Mitä syvemmälle sitä painoi, sen suu-remmalla voimalla pallo lävähti takaisin vasten kasvoja. Hänen päänsä pyöritti tapahtunutta uudestaan ja uudestaan. Niin saattoi kuulemma käydä jotain poikkeuksellisen järkyttävää kokeneille, mutta Ilona ei voinut vedota siihenkään. Hän sen oli aloittanut ja nauttinut joka hetkestä.

– Väri ja leikkaus, niinhän meillä oli puhe, hän sanoi asiakkaalleen ja virnisti hyväntuulisesti.

Nainen meni jääkaapille, kaivoi kaapin uumenista nakkiketjun ja napsautti siitä pari nakkia irti. Toisen hän survoi omaan suuhunsa ja nakkasi toisen ilmaan. Ilona väisti vaistomaisesti taaksepäin, kun tapahtumia keittiönnurkasta valppaana seurannut saksanpaimenkoira ponkaisi itsensä hetkessä ylös, loikkasi Ilonan editse kaikki neljä tassua ilmassa viuhuen ja louskasi nakin kitusiinsa yhdellä terävällä puraisulla.

– Aamupalaa, nainen sanoi suu täynnä nakkia. – Olisitko sinä halunnut?

Ilona pudisti päätään.

– Meillä on kampaamossa tosiaan putkiremppa menossa, Ilona kertoi, vaikka ei ymmärtänyt, mikä pakko hänen oli yrittää keksiä keskusteltavaa. – Se on vähän venynyt, mutta niin kai remontit aina.

Nainen kaivoi kaapista lisää nakkeja. Hän aikoi näköjään syödä niitä, kunnes paketin pohja häämöttäisi.

– Onneksi se alkaa olla jo valmis. Se remontti siis, Ilona sanoi.

– Meillä on pian lopputarkastus, hän lisäsi sitten ja vielä:

– Minulla on ollut siellä vuokratuoli pienen ikuisuuden.

Miksi hän jatkoi puhumista?

– Onhan nämä kotikäynnit kivaa vaihtelua, Ilona sanoi vielä ja ymmärsi juuri päästäneensä ilmoille niin räikeän valheen, ettei sitä voinut kukaan uskoa, kaikkein vähiten hän itse.

Kolme kuukautta kestäneen putkiremontin aikana hän oli kolunnut ihmisten kodeissa leikkaamassa, lyhentämässä, värjäämässä, parturoimassa ja kiertämässä permanenttirullia ohuisiin suomalaishiuksiin ja nähnyt jos vaikka mitä: Talon, jonka satapäinen nukkekokoelma toi mieleen kauhuelokuvan kulisit. Luksuskämpän, jonka korkeassa olohuoneessa piti väistellä katosta roikkuvaa seksikeinua, ja kaksion, jossa oli tehty viikko-siivous kaikesta päätellen viimeksi 2000-luvun alkuvuosina. Ennen tätä aamua missään ei ollut vielä väijynyt verenhimoinen koira ovelta.

Nainen tunki suuhunsa lisää nakkia, joten Ilona jatkoi:

– Olen ollut samassa paikassa koko työuran. Menin suoraan kampaajakoulusta.

Hän olisi voinut olla jo hiljaa. Olisi ollut parempi niin. Miksi hän ei osannut pitää suutaan kiinni?

Nainen sulki jääkaapin oven ja pyyhki suupielet tunikan hihaan. Ilona ja koira tapittivat naista toiveikkaina. Koira odotti ilmeisesti käskyä, jonka se voisi rientää toteuttamaan, Ilona sitä, että nainen sanoisi jotain. Aiottiinko täällä värjätä hiuksia vai ei?

– Missäs me voidaan aloitella? Ilona kysyi lopulta.

– Anteeksi, että olet joutunut odottamaan, nainen sanoi istutuaan viimein pinnatuolille kylpyhuoneen lavuaarin eteen.

– Ei se mitään, Ilona vakuutti uskottavasti ja säpsähti peilissä vilahtaneita kasvojaan niin kuin hän aina nykyisin säpsähti.

Mielikuvissaan hän näytti edelleen samalta kuin 36-vuotiaana otetussa passikuvassa, mutta mielikuva ei enää vastannut peilikuvaa. Leukalinja oli alkanut laskeutua, nenänpielien uurteet syventyä. Alkava kesä oli onneksi tuonut kesakot takaisin poskipäille, vihreät silmät olivat edelleen nätit, tukka pajunpunainen ja luonnonkiharalle taipuva niin kuin ennenkin.

Nainen pahoitteli kylpyhuoneen sekaisuutta ja murehti hetken Ilonan työergonomiaa. Ilona nosti sisukkaasti hymyn kasvoilleen. Tämä olisi viimeinen kotikäynti. Hän kyllä kestäisi. Hän värjäisi, leikkaisi, föönaisi, hymyilisi ja häipyisi.

Kylpyhuoneen katonrajan pyykkinaruviritelmällä roikkui lätäkamoja kuivumassa. Jos pisti silmänsä kiinni, saattoi helposti kuvitella seisovansa jäähallin ummehtuneen hajuisessa miesten pukuhuoneessa. Likapyykkiläjien alle jäänyttä, parhaat päivänsä joskus yhdeksänkymmentäluvulla nähnyttä mintunvihreää laattalattia tuskin näkyi. Ilona kurkkasi löylyhuoneen ovesta sisään.

– Voisiko tämän saunan penkin ottaa tänne? hän kysyi. – Voisin panna sampoot ja systeemit sille. Pannaan pyyhe alle, niin ei sotkeennu.

– Juu, juu. Sen kun otat, nainen sanoi.

Helpommin sanottu kuin tehty. Penkki oli neliskanttinen ja isompi kuin Ilona oli luullut, eikä sitä niin vain keploteltu lasiovesta kylpyhuoneen puolelle, missä vallitsi ahtauden seurana kaaos.

– Jos minä vaikka – Ilona aloitti ja epäröi hetken. – Jos minä kuule ensin laittaisin tästä nämä pyykkit koneeseen, hän sanoi ja alkoi sulloa t-paitoja, mustia sukkia ja XL-koon punaisia ja vihreitä miesten boksereita pyykkikoneen syöveriin.

– Onni etsi aamulla sukkia likapyykkikorista. Teinit ei saa mitään laitettua takaisin paikoilleen, nainen kommentoi touhua katsellessaan.

Ilmeisesti kukaan talon miesväestä ei ollut kuullut, että hikiset ja likaiset sukat olisi kohteliasta laittaa pyykkikoriin oikein päin käännettyinä eikä nurinkurisina myttyinä. Ilona availi sukkatolloja irvistystä peitellen ja nainen jatkoi Joensuun-matkastaan:

– Oltiin siskon kanssa reissussa. Pitäisi saada äiti palvelutaloon, mutta vaikea tässä on olla omaisena ja yrittää auttaa, satojen kilometrien päästä.

Raivattuaan penkille ja purnukoille tilaa Ilona sekoitti värin tottuneesti näppituntumalla ja alkoi sutia sitä tukkaan. Nainen höpisi Onnista ja tämän tyttöystävästä, joka oli ensimmäinen laatuaan.

– Näin poikien äitinä pakko myöntää, että on ollut ihanaa saada taloon tyttö!

Nainen oli ollut niin onnellinen ja vaikuttunut tästä ihanasta työstä, että kun tämä oli ollut heillä ensimmäistä kertaa yökylässä ja kysynyt, löytyisikö talosta meikinpuhdistusainetta, nainen oli juokuttanut työlle hopeanvärisellä tarjottimella puhdistusemulsiota, vanulappuja, misellivettä, kasvovettä, purkillisen Niveaa sekä anti-age-seurumia.

Ilona tunsu yhtäkkiä vastustamatonta halua päästä varoittamaan Onnin tyttöystävää siitä, minkälaiseen loputtomien yksin hoidettavien kotitöiden ansaan tämä oli vaarassa astua ja että Onni, jos joku, oli luoti, joka kannatti väistää.

Väri saisi vaikuttaa parikymmentä minuuttia. Sitä odotellessa Ilona kaivoi repustaan paketillisen suosikkikeksejään, niitä, joiden päällä oli paksu kerros valkosuklaata. Nainen nousi ylös, latasi koneeseen pesuainetta ja pani koneen pyörimään.

– Otin vähän evästä meille, Ilona sanoi.

Hän oli laskenut sen varaan, että emäntä tarjoutuisi keittämään kahvit viimeistään keksit huomattuaan, mutta se oli näköjään turhaan elätelty toive. Nainen nappasi Ilonan ojentamasta muovipaketista keksin ja jatkoi siskostaan ja äitinsä muisti- ja virtsatieongelmista.

– Ai niin, pitäähän minun maksaakin tämä värjäys, nainen muisti yhtäkkiä. – Odotas, minä käyn hakemassa lompakon, niin ei unohdu.

Keitä samalla kahvia ja tarjoa vieraalle, Ilonan teki mieli huutaa naisen perään. Maksu ei nimittäin pääsisi unohtumaan. Ilona ei aikonut lähteä talosta kirveelläkään ennen kuin saisi

ansaitsemansa korvauksen tukanlaitosta, henkisestä kivusta ja särystä sekä likaisen työn lisän pyykkikoneen täytöstä.

Hän istuutui lämpimälle kaakelilattialle, nakersi yksin kek-siään ja kuvitteli mielessään miltä maitokahvi maistuisi sen kyy-tipoikana. Kohta kellarikerrokseen tuovissa betoniportaissa rapi-sivat tutut kynnet. Koira tuli kylpyhuoneen ovelle tuijottamaan ja murahti varoittavasti. Ilona heitti hätäpäissään koiralle keksin-lopun kädestään.

– Lex, naisen rauhoittleva ääni kuului portaikosta.

Koira lähti keksinjämän hotkaistuaan ääneen suuntaan ja pyöri kohta naisen ympärillä, joka riiputti etusormen ja peukalon välissä pientä minigrip-pussia. Pussin sisällä oli jotain kuivaa ja vihreää. Ei kai tämä vain yrittänyt maksaa värjäystä ja leik-kausta millään itse kerätyillä ja kuivatuilla nokkosen lehdillä? Joku asiakas oli vastikään selittänyt Ilonalle nokkosen lehtien ja siementen ihmeitä tekevista vaikutuksista ja onnistunut kuulosta-maan hämääjän uskonlahkoon hurahtaneelta hihhulilta.

– Lompakkoa hain ja pilveä löytyi! nainen sanoi ja nosti pus-sin ylös ilmaan. – Sano joku paikka, mihin täällä ei olisi piilotettu kannabista. Yöpydän laatikossa on ollut kaksi kertaa. Voitko kuvitella?

Ilona ei voinut. Hän yritti kyllä, mutta päässä ei riittänyt kaistaa sellaisille ajatuksille. Minkälaiseen taloon hän oli tullut? Minkä-lainen perhe täällä oikein asui? Pitäisikö hänen varautua pakene-maan? Kuinka kovaa hän jaksaisi polkea karkuun vaihteettomalla mummopyörällään?

Nainen sujautti minigrip-pussin kylpyhuoneen peilikaapin ylähyllylle ja istui takaisin tuoliin. Ilona otti vessanpöntön päälle nostamastaan pinosta pari pikkupyyhettä ja sommitteli niitä nai-sen niskan ja lavuaarin reunan väliin niin että hiustenpesu olisi edes jokseenkin siedettävä kokemus. Kaikesta säätämisestä huo-

limatta nainen kenotti niin hankalan näköisessä asennossa, että hän saisi varata hiustenlaiton jälkeen ajan sekä kiropraktikolle, osteopaatille että puoskarin putiikkiin, jossa naksautettaisiin nikamat takaisin paikoilleen.

– Aah, nainen huokaisi nautinnollisesti, painoi silmänsä kiinni, taivutti niskaansa pitkälle lavuaarin reunan yli, ojensi jalkansa suoriksi ja risti kätensä rinnalleen.

Hän retkotti lavuaarin edessä mahdottoman epämukavalta näyttävässä asennossa, mutta ei sanonut enää mitään, ei liikahtanutkaan. Ehkä hän oli nukahtanut. Saattoiko joku nukahtaa niin nopeasti? Tuohon asentoon? Vai oliko nainen mennyt peräti kuolemaan, Ilona mietti. Hän nappasi pöntön vierestä bideesuihkun. Vesisuihkun lämpenemistä odotellessa mieleen nousivat jostain kaukaa isän sanat, joista kuului Lapuan murre: Onhan sitä aikansa vaikka airan seipähänä.

Ilona laittoi kämmenensä naisen otsalle suojaksi ja antoi lämpimän vesisuihkun valua pitkin hiuksia ja päänahkaa.

– Tämä on niin ihanaa, ihan parasta, kun joku pesee tukan, nainen huokaisi Ilonan upottaessa sormensa päälle hitain, pyörivin liikkein.

Ainakin nainen oli vielä elossa. Mutta miten kurjaa ja kiireistä hänen arkensa mahtoi olla, jos hiusten pesu bideesuihkulla kylpyhuoneen lavuaarin luona hankalasti kenottaen oli parasta, mitä elämällä oli tarjota? Toisaalta naisen elämä ei välttämättä ollut sen kurjempaa kuin Ilonan oma elämä vielä vuosi sitten keväällä, jolloin Kiira oli stressannut ensin ylioppilaskirjoituksista, sen jälkeen Kuvataideakatemian valintakurssista ja jättänyt jälkeensä loputtoman määrän jäätelötuuttien käärepapereita ja likaisia lautasia missä ikinä liikuikin.

Sitten Kiira oli saanut lakkinsa, lähtenyt kansanopiston kuvataidelinjalle vuodeksi, eikä aikonut enää palata Ilonan luo asu-

maan. Nykyisin riitti siis, että Ilona siivosi omat sotkunsaa, mutta kolikon kääntöpuolena oli tyhjä koti, eikä hän ollut vielä keksinyt, mihin käyttäisi uudenlaista vapauttaan. Kovin kalliiseen elämään sitä ei ainakaan voinut käyttää, kiitos kampaamon pitkäksi venyneen putkirempan.

– Lex jää ensi vuonna eläkkeelle, nainen sanoi sitten. – Saa nähdä, saako meidän Jarmo enää koskaan yhtä hyvää työkoiraa.

Niinpä tietenkin, huumekoira, Ilona oivalsi. Se selitti paljon.

Ilona unohtui tuijottamaan peilikaappia. Pistorasiaa ei näkynyt missään. Pitäisi etsiä joku toinen paikka tai pitkä jatkojohto, jotta saisi fönättua naisen hiukset. Ilonan puhelin alkoi soida Portion Boysia. Kiira oli asettanut biisin Ilonalle salaa soittoääneksi. *Näihin hommiin ei synnytä, vaan näihin kuollaan.* Asiakas vilkaisi Ilonaa, joka puri huultaan. Hän vaihtaisi soittoäänän heti, kunhan pääsisi ulos tästä talosta.

Kiiran huone oli tyhjää täysi. Muuttomiehet olivat vieneet sängyn ja kirjahyllyn, laatikoihin ja jätösäkkeihin pakatut tavarat ja jättäneet jälkeensä ikkunan edessä roikkuvat auringon haalistamat verhot ja ilmavirran mukana lattialla vaeltavat pölypallot.

Pihalta kuului auton peruutustutkan vaativa piippaus. Ilonan piti juosta, jos hän halusi ehtiä muuttokuorman kyydissä Kiiran uuteen kotiin. Hän oli varautunut hyppäämään bussiin tai pyöränselkään, mutta nuoret muuttomiehet olivat tarjonneet kyytiä. Hän ei ollut löytänyt jääkaapista mitään tarjottavaa pojille. Siksi hän oli luvannut tarjota heille lounaat. Lounasravintolassa pistäytymistä varten hän kaivoi lipaston laatikosta isältä saadut kolmekymmentä euroa.

Eteisen seinällä repsottava unelmakartta muistutti, mihin rahat oli ollut tarkoitus käyttää. Ilona muisti, miten he olivat Nii-
nan kanssa leikanneet ja liimanneet unelmakartat tulevalle vuodelle, kuten niin monena vuonna aiemminkin. Ilona oli kirjoittanut turkoosin värisen kartongin yläreunaan kullankärsällä tussilla: ”Oman hyvinvoinnin vuosi” ja liimannut tekstin alle satisfyerin kuvan. Hän painoi unelmakartan irronneen kulman takaisin kiinni seinään, runttasi setelit farkkujen taskuun ja syöksi alhaalla odottavaan kuorma-autoon.

Reilun puolen tunnin kuluttua Ilona ja muuttomiehet istuivat Kiiran kodin pihassa, alas lasketun perälaudan päällä syöden

pienistä styroksibokseistaan, mitä kukin oli mukaansa kasannut kauppakeskuksen aasialaisen ravintolan buffet-pöydästä.

”Oletko varma, että haluat maksaa nämä kaikki?” pojista puheliaampi ja vaaleatukkainen oli kysynyt, kun Ilona oli ojentanut ryppyiset setelit kassalle ja ilmoittanut maksavansa loput pankkikortilla. Ilona oli vakuuttanut pojalle, että muuttajat olivat ruokansa ansainneet.

Hän ei ollut syönyt vielä puoliakaan omasta paistetusta riisistään, mutta tiesi jo poikien taustasta yhtä ja toista. Toinen oli kotoisin Porista, opiskellut siellä automekaanikoksi ja päätenyt tyttöystävän perässä muuttomieheksi tähän pikkukaupunkiin. Toisen vanhemmat olivat saapuneet Suomeen Somaliasta 1990-luvun alussa, poika opiskeli ammattikorkeakoulussa, teki opintojen ohessa muuttohommia ja asui edelleen vanhempiensa ja seitsemän sisaruksensa kanssa.

– Tuolta ne nyt vihdoinkin tulevat! Ilona sanoi, kun Markus kaarsi mustan autonsa pihaan.

– BMW i5 M60, automekaanikon paperit hommannut tokaisi.

– Äijällä on siisti kiesi, toinen komppasi.

Tuon auton hinnalla saisi varmasti yksiön tästä kaupungista, Ilona pohti, ja rahaa jäisi vielä siihen satisfyeriin ja muutamaan muuhun aikuisten leluun.

Tummasta, päältä pidemmäksi jätetystä tukasta ei olisi voinut erehtyä kauempaakaan. Markuksen tukassa oli aivan erityinen suklaanruskea sävy. Sama, jonka Kiira oli perinyt pitkiin hiuksiinsa.

– Hi ho! Kiira huusi iloisesti noustessaan isänsä autosta ja juoksi parkkipaikan poikki Ilonan kaulaan.

– Hello bitch! Ilona kiljaisi vastaukseksi ja rutisti tytön halsaukseen.

Markus pyöritti päätään ja vilkuili ympärilleen.

– Puhuttekko te aina tuolla lailla toisillenne? Ihmisten ilmoilla, hän sanoi ja päästi suustaan paheksuvan puhinan.

Tummansiniset shortsit, vaalea kauluspaita, ehkä pellavaa, hohtavan valkoiset tennarit. Noissa vaatteissako Markus lähti muuttotalkoisiin? Ilona vilkaisi omaa asuaan: Kiiran vanhat punaiset Converset, polvista rikkinäiset farkut, haalistunut Metallican bändipaita jostain kolmenkymmenen vuoden takaa. Markus näytti tyylikkäältä, asu harkitulta, Ilona siltä kuin olisi herännyt aamulla UFFin keräyslaatikosta.

He olivat aina olleet erilaisia. Siinä oli ollut hankaluutensa, mutta erilaisuus oli tuottanut myös jännitettä, josta oli ollut paljon iloa etenkin makuuhuoneen puolella. Ilonan silmissä vilisi hetkien ja kohtaamisten nauha, joka alkoi viimeksi sattuneesta episodista ja pysähtyi kauan sitten tapahtuneeseen havahtumiseen aamuyöllä, puoliuniseen ja kiihkeään toisiinsa takertumiseen, vatsanpohjaa värisyttävään haluun. Ilona katkaisi ajatuskulkunsa saman tien – niiden lakanoiden väliin ei ollut enää mitään asiaa.

Markus oli tasaisen ruskettunut. Sellaisen rusketuksen sai jo kesäkuun alkuun mennessä, jos saattoi pitää etäpalavereita merenranta-terassilla keskellä päivää. Parin päivän parransänki sai Ilonan tuijotuksen jumittumaan. Vieläköhän eksä käytti samaa partavettä, jota Ilona lankesi viimeksi Helsingissä käydessään nuuhkimaan Stockmannin alakerran osastolla?

Markus astui lähemmäs ja ojensi käsivartensa. Hän halusi aina halata. Se ei tehnyt eksään liittyvistä ajatuksista ainakaan helpompia. Lihaksikkaan käsivarren kevyt rutistus, poski hipaisi ensin toista poskea, sitten toista. Tuttu tuoksu humahti hetkessä Ilonan tajuntaan.

– Näytät hyvältä, Markus sanoi ja sai vatsanpohjassa aikaan kutinan, sen saman, joka oli viime syksynä johtanut odottamattomaan, vastuuttomaan ja suojaamattomaan seksiin.

Miten oli mahdollista, että tukevasti keski-ikäiset saattoivat päätyä sellaiseen tilanteeseen, ja miten Markus onnistui näyttämään siltä kuin sitä ei olisi koskaan tapahtunut?

– Tänään ei tarvitsekaan sitten mennä salille eikä padeliin, Markus lisäsi ja viittasi edessä olevaan kantourakkaan.

Ilona ei viitsinyt sanoa, että hän ei menisi muutenkaan. Häntä ei saisi kuntosalille eikä padeliin kuin kuolleen ruumiina. Hän oli kokeillut viimeksi mainittua kerran Niinan keksittyä, että heidän pitäisi alkaa testata erilaisia urheilulajeja. Se oli ollut yksi ystävän lukuisista yrityksistä saada Ilona laajentamaan elämänpiiriään. Itämainen tanssi oli vielä menetelty, mutta padel-kentällä Ilona oli onnistunut jotenkin lyömään itseään mailalla nilkan ulkosyrjään niin kipeästi, että oli varma, ettei hän pääsisi kentältä omin avuin pois. Hetkeen hän ei ollut pystynyt ajattelemaan muuta kuin koko tajunnan täyttävää nilkasta säteilevää kipua ja sitä, miten noloa oli lyödä itsensä liikuntakyvyttömäksi ennen kuin peli ehti edes alkaa.

Pojat lopettivat ruokailunsa ja painoivat tummansiniset firman lippalakit päähänsä.

– Kiitti vielä safkoista! vaaleatukkainen huikkasi.

Toinen poika kääntyi katsomaan Ilonaa käyttäen kättään nopeasti lipassa.

– Mekin käytiin isän kanssa syömässä, Kiira sanoi ja pujotti avainnauhan kaulastaan. – Meillä kesti siksi niin kauan, kun isä halusi välttämättä ottaa alkuruoan ja jälkkärin.

Pojat alkoivat nostella autosta laatikoita, ja Kiira lähti avaamaan asunnon oven.

– Taidan mennä tuonne ylös Kiiran kaveriksi, Ilona sanoi ja oli jo livahtamassa Kiiran perässä, kun Markus tarttui häntä olkapäästä.

– Odota, Markus sanoi.

Mistä se nyt halusi puhua? Ei kai vain siitä? Ehkä syntiset ajatukset olivat paistanee Ilonan kasvoilta ja paljastaneet hänet, eksänsä perään haikailevan sekopään.

– Oletko kuullut Jonnista? Tiedätkö yhtään, mikä kuvio niillä on meneillään?

Ilona pudisti päätään. Jonni oli kyllä tuttu nimi. Se oli vilahdellut Kiiran pitkissä Facetime-puheluissa pitkin talvea, mutta Kiira oli kiistänyt olevansa ihastunut. Jonni oli hauska, lahjakas ja kuulemma vain kaveri. Hän asui lukuvuoden opiston asuntolassa niin kuin Kiirakin. Jonni osasi maalata tauluun valon. Sitä Kiira oli jaksanut hehkuttaa.

– Ihme hippi, Markus sanoi ja kohotti merkitsevästi kulmiaan.

– Oli ladannut tavaransa mitään kysymättä tähän samaan muuttokuormaan. Siis seurusteleeko ne? Onko se poikaystävä?

Ei Kiira mitään sellaisesta ollut puhunut. Kai hän nyt äidilleen olisi kertonut, jos seurustelisi. Vai olisiko?

– Kiira puhui minulle kaverista, alivuokralaisesta, joka tulee jakamaan asumiskuluja, Ilona sanoi.

– Alivuokralainen, Markus sanoi ja nyökkäsi hitaasti. – Sillä nimelläkö niitä nykyään kutsutaan? Ennen vain alettiin seurustella, oltiin yhdessä.

– Kuulostat ihan keski-ikäiseltä, Ilona totesi.

– Johtuu ehkä siitä, että minä olen keski-ikäinen. Huomasin sen sinä päivänä, kun aloin puhua meille suoraan yliopiston penkiltä duuniin tulleista tyypeistä nykynuorina. Voitko kuvitella, että niillä on otsaa tulla pyytämään palkankorotusta kolmen kauden jälkeen?

– Nuoriso on pilalla, Ilona kuittasi.

– Nykyisin enemmän kuin ehkä koskaan.

Markuksella oli huumorintaju tallella. Nuoret muuttomiehet alkoivat kiskoa auton uumenista jätösäkkejä ja lisää laatikoita.

– Minä voin viedä jotain mennessäni, Ilona ilmoitti heille.

Toinen heistä ojensi hänelle vajaaksi jääneen jätessäkillisen vaatteita. Ilona jäi odottamaan lisää kannettavaa.

– Älä aliarvioi Ilonan voimia, Markus naurahti perälaudan päällä seisovalle pojalle. – Tuo kantoi kerran asunnosta vanhan hellan yksin ulos.

Markus näköjään muisti sen vieläkin, vaikka tapahtuneesta oli ikuisuus. Markus oli ollut silloinkin töissä, eikä uuden lieden asuntoon tuonut mies ollut suostunut ottamaan vanhaa, rikkiäistä laitetta mukaansa vaan jätti sen lojumaan keskelle keittiötä, joka ei ollut juurikaan peräsuolta suurempi. Väisteltään aikansa vanhaa hellaa ja lyötyään lopulta otsansa sen kulmaan Ilona oli saanut tarpeekseen, tempaissut painavan lieden raivon vallassa ilmaan ja raahannut sen pihan parkkiruutuun, josta Markus sen kotiin tullessaan löysi.

Nuori mies ojensi Ilonalle vielä toisen jätessäkin. Punnettuaan hetken sen painoa hän heitti säkin selkäänsä, nosti toisen säkin solmukohdasta ilmaan ja lähti kohti hissiä. Mitä näihin oikein oli pakattu? Höyhenenkevyitä alusvaatteitako?

– Ollaanko oikeassa osoitteessa? Ilona kysyi astuessaan sisään avoinna olevasta ovesta, jonka nimikyltissä oli vielä edellisen asukkaan nimi.

Iltapäivän aurinko valoi lattiaan kuvioitaan. Kaikki asunnossa oli uutta ja kiiltävää, harmaata ja valkoista.

– Äiti, tule katsomaan kylppäriä! Kiira pyysi. – Siellä on sade-suihku. Se on ihana, vaikkei se olekaan sellainen iso ja hieno niin kuin isän ja Petran mökillä.

Ilona katseli hetken suihkua, jollaisesta hän ei olisi osannut edes haaveilla ja mietti hetken oman kylpyhuoneensa typerää suihkupäätä, jonka led-valot vaihtoivat väriä veden lämpötilan mukaan. Se oli ollut Niinan miehen Peten huumorihankinta rikki menneen

suihkun tilalle. Ilona kuulemma saisi sinisenä, punaisena ja vihreänä hohtavan suihkunsa ansiosta vanhaan kylppäriinsä kaipaa-
maansa spa-tunnelmaa.

Markuksen kanssa heillä sentään oli ollut oma asunto. Rivitalo-
kolmio vanhassa taloyhtiössä, mutta yhtä kaikki oma asunto ja pieni
piha, jonne he olivat istuttaneet ensimmäisenä keväänä omenapuun,
Huvituksen. Hän ravisti senkin muiston mielestään ja pohti het-
ken, miten asiansa aloittaisi. Hän päätti aloittaa kysymällä suoraan.

– Seurustelletteko te Jonnin kanssa?

– No, ei! Kiira vastasi ja hätisti Ilonan kylpyhuoneen oviaukosta.

– Me ollaan tapailtu. Tai tapailtiin, mutta nyt me ollaan vain kämppeksiä.

Ilona ei sanonut siihen mitään. Joskus se oli paras keino saada
Kiira kertomaan lisää.

– Jonni tarvitsee asunnon, ja minä tarvitsen alivuokralaisen.

Koska Ilona tunsu Kiiran niin kuin äidit tuntevat tyttärensä, hän
alkoi epäillä, että juuri Jonni oli ollut se syy, miksi Kiira oli halunnut
välttämättä vuokrata kolmion ja selittänyt suu vaahdossa, miten kol-
miossa asuminen tuli yksiötä tai kaksiötä halvemmaksi, jos jakaisi
vuokraa jonkun kanssa. ”Sitä paitsi kuka edes haluaa asua yksin?”
Kiira oli kysynyt. Aika todella moni, Ilonan oli tehnyt mieli vastata.

– Missä tämä Jonni nyt on? Ilona kysyi. – Markus sanoi, että tei-
dän tavarat tulivat samalla muuttoautolla.

– Te olette molemmat just tuollaisia!

Kiira alkoi repiä keittiön kaappiin nojaavaa jätessäkkiä auki api-
nanraivolla.

– Ai millaisia?

– Idiootteja! Kiira huokaisi. – Kuuluuko mun alivuokralaisen
asiat teille?

– Ei kai, Ilona sanoi, vaikka ei voinut olla ajattelematta, että saat-
toivat hyvinkin kuulua, ainakin jos ja kun alivuokralainen oli pakan-
nut mitään kysymättä omat tavaransa Markuksen kustantamaan

muuttoautoon eikä itse vaivautunut edes kantamaan kamojaan asuntoon.

Rappukäytävästä kuului ensin hissinoven avautuminen ja kohta Markuksen tuttu tapa koputtaa oveen rytmikäs sarja.

– Ilona! Markus huusi. – Voitko tulla auttamaan? Suojataan tämä lattia. Ne tuovat sieltä ihan just tavaraa.

Ilona oli parilla askeleella eteisessä ja vähällä törmätä Markukseen, joka pudotti sylistään ruskean suojapaperirullan.

– Vuokranantaja on tosi tarkka, Markus selitti nyt polvillaan lattialla, maalarinteippirulla hampaiden väliin puristettuna.

– Miten sinä Kiiran vuokranantajan tunnet? Ilona kysyi.

– Isä löysi tämän asunnon ja puhui vuokranantajan ympäri valitsemaan minut kaikista hakijoista, Kiira sanoi.

Ilona katsoi Markusta niin kuin olisi juuri saanut suojapaperirullasta iskun otsaansa. He olivat puhuneet monta kertaa, että Kiiran olisi ollut järkevintä asua heistä jommankumman luona sen sijaan, että tyttö tuhlaisi vähiä rahojaan vuokraan. Nyt Markus oli kuitenkin mennyt puhumaan Kiiralle uutuuttaan kiiltävän kämpän keskustasta kertomatta asiasta Ilonalle.

– Vedetään tätä tähän. Maalarinteipillä kiinni. Sitten kulkuväylä keittiöön ja makuuhuoneeseen, Markus selitti.

Hän ojensi rullan toisen pään Ilonalle ja meni itse ulko-oven kynnykselle, taittoi paperin kaksin kerroin ja painoi taitokseen terävän kulman peukalollaan. Hän veti shortsien taskusta mattoveitsen ja heitti Ilonalle teippirullan. Ilona laskeutui lattialle. Siinä, polvillaan toistensa edessä, heidän katseensa kohtasivat pitkältä tuntuvan sekunnin ajaksi. Vetäistyään katseensa väkisin irti Ilona oli varma, että Markus oli miettinyt samaa kuin hänkin, muistanut, miten he olivat ensimmäiseksi rakastelleet eteisen lattialla saatuaan ensimmäisen yhteisen kotinsa avaimet. Ilona muisti vieläkin naarmuisen ja patinoituneen lattian,

tammiruutuparketin pienen kolon, johon etusormi oli hakeutunut. Pikkuruinen vuokrayksiö oli ollut Ilonan rakkain koti, siellä eletty vuosi elämän parasta aikaa.

Yhteistyö sujui vanhasta muistista, sanoja ei tarvittu. Suoja-paperia vedettiin, taitettiin, leikattiin ja teipattiin. Kun Markus heitti teippirullan olkansa yli mitään sanomatta, Ilona tiesi vaistomaisesti, milloin napata se ilmasta kiinni. Saatuaan homman valmiiksi he ihailivat työnsä jälkeä hetken vierekkäin ennen kuin hissi toi muuttomiesten painavat askeleet eteiskäytävän rapisevalle suojapaperille.

– Mihin tämä sänky viedään? toinen lippispäisistä kysyi.

– Tännepäin, makuuhuoneeseen, Markus alkoi viittoja ja näytti hetken lentokoneen varauuskäyntien sijainteja esittelevältä lentoemännältä.

– Eikä! Kiira keskeytti. – Ei toi sänky tule tänne asuntoon.

– Totta kai se tulee, Markus sanoi.

– Sinäkö sen päätät? Kiira haastoi.

Ilona katsoi hetken isän ja tyttären tuijotuskilpailua.

– Missä sinä aiot nukkua? Ilona kysyi sitten.

– Futonilla.

Lippispäät seisoivat edelleen eteisessä sänkyä ilmassa pidellen, painoa välillä jalalta toiselle vaihtaen.

– Ja tämä futon tulee milloin ja mistä? Markus kysyi.

– En kuule tiedä tarkkaa kellonaikaa. Tänään jossain vaiheessa. Jonni tuo sen ja sohvan.

Sängynkantajat seurasivat sananvaihtoa kylmän rauhallisina. Toisen lippalakkin alta valui lähes huomaamaton hikinoro.

– Noinkohan tuo? Markus kysyi.

Kiiran kasvoilla alkoi kiehua kiukku. Ilona päätti tehdä jotain ennen kuin tilanne perkelöityisi.

– Tehdään niin, että laskette sängyn hetkeksi tähän, hän sanoi ja viuhoi ilmatilaa olohuoneen ja avoimen ruokailutilan välillä.

Pojat laskivat sängyn lattialle ja palasivat hissille. Markus rou-dasi heidän apunaan ylös laatikoita ja jätösäkkejä. He väistelivät keskellä kämppää nököttävää 120 senttiä leveää jenkkisänkyä, jonka Markus oli ostanut pari vuotta sitten, jolloin Kiira oli vielä lukiolainen ja asui Ilonan luona, eikä Ilona ollut osannut ajatella, että jonain päivänä tytär muuttaisi pois. Hän oli aktiivisesti kieltäy-tynyt ajattelemasta sitä.

Kuormassa oli mukana keittiönpöytä ja tuolit, jotka Kiira oli löytänyt Torista. Viimeisessä kuormassa ylös tuli iso lipasto ja kitara mustassa suojalaukussa.

– Jonni soittaa kitaraa? Markus kysyi eikä onnistunut peittä-mään innostustaan.

Hipin pisteet olivat näköjään juuri nousseet eksän silmissä. Hän laski kitaran suojalaukkuineen sängylle hellästi kuin Ming-dynas-tian aikaisen hauraan vaasin.

Hyvä näin, Ilona ajatteli ja katseli keskelle asuntoa jääneen sängyn päällä lepävää kitaralaukku. Se tästä vielä olisi puuttu-nut, että Markus olisi vetäissyt kitaran esiin ja näppäillyt muuton loppuhuipennukseksi jonkun epävireisen *Tears in Heavenin*.

Pojat nostivat ovella kätensä reippaaseen tervehdykseen. Ilona katseli ympärillään levittäytyvää sekasortoa. Pahvilaatikko, josta tör-rötti ylioppilaslahjaksi saadun paistinpannun kahva. Laatikkopinon päälle nostettu kultaköynnös, jonka ruukusta oli varissut multaa lat-tialle. Mattorullia, mopinvarsi ja muovikassillinen lapsuuden rak-kaimpia pehmoleluja, tärkeimpänä kaikista pitkäkorvainen Pupu Vii-tanen, joka oli kerran unohtunut moottoritienvarren huoltoasemalle ja jota oli käännytty hakemaan lohduttoman huudon säestämänä.

Kiira pyysi Ilonaa tyhjentämään vaatesäkkejä kaappeihin. Itse Kiira pyöri ympyrää eikä näyttänyt tietävän, mihin tarttua seuraavaksi.

– Kun ollaan saatu kamoja paikoilleen, niin tilataanko pitsat? Kiira kysyi.

– Tuossa ihan vieressä on ravintola. Näyttää läävältä, mutta sieltä saa kylän parasta risottoa, Markus sanoi. – Ihan randomilla menttiin kerran padelin jälkeen sinne ja ajateltiin, että kai sieltä jonkun lätyn saa. Päädyttiin syömään pitkän kaavan kautta, pelikamat päällä ja hikisinä, hän selitti.

Kiira on oikeassa, Ilona ajatteli. Muuttopäivinä kuului tilata pitsaa ja luetella puhelimeen quattro stagioni, tropicana, mexicana ja pepperoni ananas. Piti nyhtää pahvilaatikoihin pakatuista pehmeäpohjaisista pitsoista irti riekaleisia paloja ja juoda taskulämmintä kokista. Ilman sitä muutto ei olisi oikea muutto. Missään nimessä muuton päätteeksi ei marssittu silmäilemään à la carte -listaa.

– Minulla on kaupan pakastekorvapuusteja. Tilataan pitsat ja paistetaan pullat jälkiruuaksi, Ilona ehdotti.

– Huhuu! Minä täällä, ovelta kuului silloin. – Te olettekin jo ehtineet purkaa kuorman. Tuolla oli vielä joku laatikko alaovella. Toin sen tullessani ylös.

Ruskeat samettihousut, kaulassa useampia nahkanyöreissä roikkuvia koruja, niskaan miesnutturalle käännetty hiukset ja pitkät, melkein valkeat ripset. Ilona tunnisti miehen oitis. Saman tyyppin hän oli nähnyt käydessään Kiiran luona opistolla. Tämä oli poseerannut vailla rihman kiertämää kirkkaasti valaistussa piirustusluokassa. Ilona oli kiirehtinyt luokan isojen ikkunoiden ohitse sivuilleen vilkuilematta ja pitänyt katseensa tiukasti koulun roskakatoksessa.

– Tässä, Jonni ojensi alaovelta löytämänsä laatikkoa Markukselle, joka ei tehnyt elettäkään ottaakseen laatikon vastaan.

– Se on menossa kierrätyskeskukseen. Se jätettiin siksi sinne alas, Markus sanoi ja seisoi näennäisen rennosti kädet puuskassa Jonnin katsetta väistämättä.

Jonni hymyili. Hän oli selvästi Kiiraa vanhempi, ehkä 25-vuotias.

– Otatko tämän? Kiitti, Jonni tokaisi niin kuin ei olisi kuullut äskeistä ja työnsi laatikon Markukselle, jolle tuli kiire napata se syliinsä ennen kuin laatikko putoaisi lattialle. – Minulla on meille vähän tuomisia, Jonni sanoi ja alkoi kaivaa reppuaan.

Ilona vilkaisi Kiiraa, joka katsoi Jonnia kuin pieni lapsi joulupukkia. Silmät tuikkivat varmana siitä, että edessä seisova hahmo oli yhtä aikaa totta ja satuolento, joka toteuttaisi jokaisen tyynyn alle sujutetulle listalle kirjoitetun toiveen. Markus laski laatikon ja pyöräytti Ilonalle silmiään.

– Tadaa! Jonni ilmoitti ja nosti repustaan teatraalisesti esiin pulлон punaviiniä ja purkillisen Lidlin cocktailkurkkuja.

Kiira löi kätensä yhteen ja ryhtyi etsimään vielä purkamattomista laatikoista laseja.

– Unohdetaan ne pitsat, hän huikkasi, ja Ilona alkoi etsiä pulille peltiä.

– Mites se futon? Kannetaanko me se sisälle? Markus kysyi ja hieroi leukansa tummaa sänkeä.

Jonni käänteli hetken päätään suu hämmästyksestä raollaan.

– Oli puhe, että sinä tuot tänne sohvan ja Kiiralle futonin. Pitäisikö meidän lähteä hakemaan ne alhaalta? Markus kysyi. – Entä sänkyhommat? Mikä sen kanssa on tilanne?

Jonni katsoi Markusta kysyvästi.

– Että onko sinulla itsellesi sänkyä? Markus kysyi kovempaan ääneen aivan kuin heidän välisensä kommunikaatio olisi takunnut Jonnin alentuneen kuulon vuoksi. – Tässä olisi nimittäin nyt yksi ylimääräinen. Kiira varmaan myy hyvään hintaan.

– Ei kun viette sen vain pois, pliis, Kiira sanoi. – Ei tänne mahdu. Toi toinen makuuhuone on niin pieni.

Ilona käänsi uunin lämpiämään ja kirosi mielessään Markusta. Miksi sen piti olla niin pirullinen Jonnille? Poikaparka yritti varmasti parhaansa.

– Ei nyt ole vielä sitä patjaa, eikä sohvaa. Ne on frendin luona. Ne pitäisi hakea sieltä, Jonni sanoi. – Täytyy vuokrata joku paku.

– Isä, teillä on peräkärry. Etkö sä voi hakea? Ei tarvitsisi vuokrata mitään.

– Kärry on saassa, samoin auto, jolla sitä voi vetää. Tänään ei ainakaan onnistu.

– Eikä tarvitsekaan, Jonni kiirehti sanomaan. – Sinä olet jo auttanut ihan tarpeeksi. Minä kyllä vuokraan pakun.

– Minä hoidan sen hakemisen, Markus vastasi vähän liian nopeasti. – Ensi viikolla.

– Superihanaa! Kiitos isä! Kiira sanoi ja halasi Markusta. – Ihanaa saada futon, kun toi sänky on niin paska.

– Tämä oli yli tonnin sänky! Markus parkaisi.

– Ei ole hyvä juttu keholle nukkua liian pehmeällä. Jonni esimerkiksi nukkui koko opistovuoden lattialla, Kiira selitti kuin kaikki vaivat pois taikovaa ihmevitamiinia kauppaava verkosto-markkinoija.

Puolen tunnin kuluttua ensimmäiset korvapuustit olivat kadonneet pelliltä. Markus oli kahmaissut itselleen kaksi pullaa ja suostunut pitkällisen maanittelemisen jälkeen seivästämään lasipurkista yhden pienen kurkun haarukanpäähän. Punaviiniä hän kieltäytyi jyrkästi edes maistamasta.

Ilona ymmärsi pian, miksi Kiira oli lumoutunut tästä kämppiksestään, joka kaikesta päätellen aikoi nukkua Kiiran kanssa samalla futonilla, kunhan se saataisiin tänne. Jonnilla oli kyky saada Lidlin halpiskurkut maistumaan ihmeellisiltä. Jonni kertoi pyrkineensä teatterikorkeaan neljä kertaa ja aikoi taas ensi keväänä yrittää. Hurmurin karismasta pääsy ei ainakaan ollut jäänyt kiinni, mikäli pääsykokeissa sellaista mitattiin.